

Sangen om Vølund

Nidud hed en konge i Svithjod; han havde to Sønner og én Datter, der hed Bødvild. Der var tre Brødre, Sønner af Finnekongen; den ene hed Slagfinn, den anden Egil, den tredje Vølund. De løb på Skier og jagede Dyr. De kom til Ulvedale og byggede sig der et Hus; der er et Vand, som hedder Ulvesø.

En Morgen tidlig fandt de ved Søens Strand tre Kvinder, der spandt Hör. Hos dem lå deres Svanehamme; det var Valkyrjer. Der var to Døtre af Kong Lødve, Hladgud, kaldet Svanhvide, og Hervör, den alvidende; den tredje var Alrun, Kjars Datter af Valland. Brødrene toge dem hjem med til deres Hytte. Egil fik Alrun, Slagfinn Svanhvide og Vølund Alvid.

De boede der i syv Vintre; da fløj Kvinderne ud at søge Kampe og kom ikke tilbage. Da fór Egil ud på Skier, at lede efter Alrun, og Slagfinn ledte efter Svanhvide, men Vølund sad i Ulvedalene han var den kunstfærdigste Mand, som Mænd vide af at sige i gamle Sagn. Kong Nidud lod ham fange med Vold, således, som her nu fortælles:

1.
Gennem mørke Skove
fløj Møer fra Sønden;
til Val de søgte,
for Skæbnen at råde.
Ved Søens Strand
de sig satte til Hvile,
de Sydlandske Kvinder;
dyrt Lin de spandt.

2.
Monne hos en af de
fagre Møer
Egil hvile
ved hvide Bryster;
Svanhvide var den anden,
som i Svaneham fløj.
Den tredje Mø
af de trende Söstre
favnede Vølunds
hvide Hals.

3.
Siden sad de
syv Vintre sammen;
i den ottende
Attræen vågnet;
i det niende År
den tvang dem alle.
Møerne længtes
til mørke Skov.
For Skæbnen den unge
Alvid vil råde.

4.
Hjem kom skarpöjet
Skytte fra Jagten.
Slagfinn og Egil
fandt øde Sale.
De gik ud og ind
og så sig om.
Mod Øst skred Egil
efter Alrun,
Slagfinn mod Syd
efter Svanhvide.

5.
Ene sad Vølund
i Ulvedale,
hamred det røde Guld
i den glødende Esse.
Ringenes Led
Til Lænke han föjed.
Sådan han ventede
på den væne
Kvinde, om atter
hun komme turde.

6.
Spurgte da Nidud,
Njarernes Fyrste,
at Vølund sad ene
i Ulvedale.
Om Natten kom Mænd
med naglede Brynjer;
deres Skjolde blinkede
i Halvmånens skær.

Sangen om Vølund

7.

Af Sadel de steg
ved Salens Gavl,
gik så ind
op gennem Salen.
Ringe på Bånd
af Bast de så dragne,
syvhundred i alt.
Vølund dem ejed.

8.

Af Bånd de dem drog,
og på Bånd de dem trak,
én undtagen
som ej de trak på.
Da kom skarpøjet
Skytte fra Jagten;
Vølund vendte hjem
fra den lange Vej.

9.

Gik han Kød af den brune
Björn at stege.
Der flammed det tørre
Fyrreris;
vindtørt Ved
brændte for Vølund.

10.

Paa Björneskind Alfes
Mester sig bænked
og paa Ringene skued;
én han savned.
Han trode, at Lødves
lyse Datter,
Alvid den unge
var atter kommen.

11.

Sad han så længe,
til han slumred,
og atter han vågned
uden Gammen.
Om Hænderne lå
Lænker tunge,
og Fødderne var spændte
fast i Bånd.

12.

"Hvo er de mægtige,
som Ringenes Vogter
mægted med Bast
og Bånd at binde?"

13.

Mælte da Nidud,
Njarernes Fyrste:
"Hvor har du, Vølund!
Alfernes Viser!
fundet vort Eje
i Ulvedale?"

Vølund

14.

"Guld var der ikke
på Granes Vej;
fjærnt, tror jeg, er vort Land
fra Rhinens Fjælde.
Mere Rigdom
vi ejed, jeg mindes,
da endnu i Fred
vi var hjemme alle.

15.

Hladgud og Hervör
var Börn af Lødve,
og kendt var Alrun,
Datter af Kjår."

16.

Ude står Kongens
kløgtige Kvinde,
og ind hun gik,
op gennem Salen.
På Gulvet hun stod
og talte stille:
"Ej skuer den mildt,
som fra Skoven kommer."

Kong Nidud gav sin Datter Bødvild
den Guldring, han drog af Basten hos
Vølund, og selv bar han det Sværd, som
Vølund ejede. Dronningen kvad:

17.

"Hans Öjne ere
som den skinnende Orms;
Tænder han skærer,
når Sværdet han skuer.
Bødvilds Ring
end bedre han kender.
Skære I over
Senernes Styrke,
og fører ham siden
til Sævarsted."

Sangen om Vølund

Da bleve hans Sener skårne over i
Haserne, og han blev sat ud på en
Holm, som lå der udenfor Landet og
hed Sævarsted. Der smedede han
alskens Kostbarheder til Kongen. Ingen
Mand turde komme til ham uden
Kongen. Vølund Kvad:

18.

"Der skinner ved Niduds
Bælte et Sværd;
selv jeg det hvæssed,
så skarpt jeg kunde;
med Kunst jeg vidste
Klingen at hærde.
Aldrig skal jeg skue
det skinnende Glavind;
til Vølunds Esse
det aldrig bringes.

19.

Nu bærer Bødvild
min væne Bruds
røde Ringe;-
Ej Bod jeg ændser."

20.

Der sad han; ej sov han;
med Hamren han slog.
Ondt mod Nidud
snart han øved.-
Da søgte Niduds
Sønner tvende
sil Sævarsted;
gennem Dør de så.

21.

Til Kisten kom de
og Nøglerne kræved.
Ondt var deres Åsyn,
da alt de skued.
Mange Smykker
Ynglingene så,
det røde Guld
og kostbare Ringe.

22.

"Kommer alene
en anden Dag.
Da giver jeg Eder
Guldet i Eje.
Sig ej til Møer
eller Mænd i Sale,
siger til ingen,
at mig I søgte."

23.

Snart sagde den ene
Svend til den anden:
"Lad os gå
Guldet at skue."
Til Kisten kom de
og Nøglerne kræved.
Ondt var deres Åsyn,
da alt de skued.

24.

Svendenes Hoveder
hugged han af;
deres Kroppe i Dynd
under Bælgen han kasted.
Håret han skilte
fra Pandernes Skaller;
i Sølv han dem slutted.
til Nidud dem skænked.

25.

Ædelstene
fra Öjnenes Huler
han sendte til Kongens
kløgtige Kvinde.
Tænder han dannes
Brystringe prægtige
og til Bødvild dem sendte.

26.

Bødvild roste
den skønne Ring
.....
.....
.....
til Vølund hun bragte
den brystne Ring:
"Ej tør jeg det sige
uden ene til dig."

Vølund kvad:

27.

"Guldets Brøst
bøder jeg så,
at du tykkes din Fader
fagrere vorden;
meget skønnere
skal du synes din Moder
og dig selv
på samme Vis."

Sangen om Vølund

28.

Så skænkede han hende Øl,
listig i Sinde,
så at på Sædet
i Sövn hun faldt.
"Nu har jeg hævn
al min Harm
undtagen den ene
værste Ondskab."

29.

"Ret så," kvad Vølund:
"Vær rask på Fode,
skönt Niduds Kæmper
Kraften mig røved."
Leende Vølund
i Luften sig hæved;
grædende Bødvild
gik fra Øen,
frygtede sin Elskers,
sin Faders Vrede.

30.

Ude står Kongens
kløgtige Kvinde,
og ind hun gik
op gennem Salen.
Vølund på Tag
til Hvile sig satte.
"Våger du, Nidud!
Njarernes Fyrste?"

31.

"Altid jeg våger
uden Glæde.
Mindst sover jeg, siden
mine Sønner døde.
Koldt er mit Hoved
og kolde dine Råd.
Nu jeg vil
med Vølund tale.

32.

Sig du mig Vølund!
Alfernes Viser!
Hvad Skæbne fik
mine raske Sønner?"

Vølund kvad:

33.

"Først skal du mig alle
Eder sværge,
ved Skibets Bord,
ved Hestens Bov,
ved Skjoldets Rand
og ved Sværdets Egg,
at ej dræbe du vil
Vølunds Kvinde
og ej min Brud
Bane volde,
om end I kende
den Kvinde, jeg ejer,
om end jeg Barn
her i Hallen ejer.

34.

Gå du til Smedjen,
den, som du gjorde;
der finder du Bælgene
med Blod bestænkte.
Dine Svendes Hoveder
hugged jeg af;
deres Kroppe i Dynd
under Bælgen jeg kasted.

35.

Håret jeg skilte
fra Pandernes Skaller;
i Sølv jeg dem sluttede
til Nidud dem skænkede.
Ædelstene
fra Öjnenes Huler
jeg sendte til Kongens
kløgtige Kvinde.

36.

Af de tvendes
Tænder jeg danned
Brystringe prægtige
og til Bødvild dem sendte.
Jeg voldte, at Bødvild
er nu med Barn,
den eneste Datter
ef eder begge."

Sangen om Vølund

Nidud kvad:

37.
"Ej du mælte et Ord,
som mer mig berøved;
værre jeg vil ej
Vølund ønske.
Ingen Mand er så høj,
at tilhest han dig tager;
så rask er ingen,
at med Pil han dig rammer
der, hvor du svæver
i Sky deroppe."

38.
Leende Vølund
i Luften sig hæved;
sorgfuld Nidud
sad forneden.

Nidud kvad:

39.
Thakråd, stå op!
bedste blandt Trælle.
Byde du Møen,
den lyse Bødvild,
smykket at gå
til sin Faders Sæde.

40.
er det sandt, Bødvild!
som man mig sagde:
Sad du og Vølund
paa Holmen sammen?

Bødvild kvad:

41.
Sandt er det, Nidud!
som han dig sagde.
Jeg sad med Vølund
på Holmen sammen
i Ulykkestund
-gid ej jeg den kendte-.
Ej jeg mod ham
mægted at kæmpe;
ej jeg mod ham
vidste mig Råd.

13. "Viser"-som man taler om Biernes
Viser. Vølund kaldes Alfernes Viser
eller Fører, fordi han er ligeså
kunstfærdig som de. Nidud anser sig
for Ejer af hvad der findes i Ulvedalene.
14. Vølund mener med sit Svar: jeg kan
ikke have fundet det her, thi her findes
jo intet Guld som ved Rhinen, hvor
Sigurd fandt den store Skat, som han
læssede paa sin Hest Grane.
15. Dronningen står ved Kongsgården
og ser den fangne Vølund føres ud af
Skoven.
29. Vølund har dannet sig Vinger,
hvormed han nu stiger opad.
30. De to sidste Linier ere Dronningens
Ord.